

засипала всичко: и храсти, и рѣтина, и пѣть и партина. Виявицата лѣпѣше снѣга по лицето му, засипваше очитѣ му и теглѣше го за дългата черна кабаница. Той се замая, забърка пѣтя; не знае накждѣ отива, дѣ се намира, накждѣ е селото. „Боже, загинвамъ край село“! промѣлви Климе и пакъ крачеше напредъ да води стадото, но накждѣ? — и той не знаеше.

Грозната стихия уплаши и стадото. Едни отъ овцитѣ едвамъ се измѣкваха изъ дебелиѣ прѣспи, а други се спрѣха на купѣ, затуляха главитѣ си

на завѣтъ и тропаха съ крака на едно мѣсто. Встрѣдъ купа една черна овца дигаше глава, гледаше страшно и ревѣше отчаяно. Кучетата, които вървѣха слѣдъ стадото, уплашено се сврѣха едно до друго. Едното скимтѣше като че ли дѣте плаче, а другото жално виеше...

А виявицата фучи, реве, носи снѣга и съ него соли, сипе, засипва и трупа на талази дебели прѣспи. Още малко и стадото съ овчаря заедно ще бѣде затрупано подъ снѣга.